Ч. 182 Второк 18 (30) серпня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Дальші конференциї у Відни. — Сьвіт перевертає ся до гори ногами або немілітарна Америка збройть ся а мілітарна Росия хоче розброєння.)

В суботу по полудни відбула ся у Відни під проводом ґр. Туна нарада австрийских міністрів, в котрій взяли участь всї міністри; відтак відбула ся довга конференция ґр. Туна з бар. Банфім. Того-ж дня був міністер справ заграничних ґр. Ґолуховский на авдиенциї у Є. Вел. Цїсаря а відтак конферував насамперед з бар. Банфім а опісля з мін. Люкачом. Вчера, в неділю, приймав Є. Вел. Цїсар на спільній авдиенциї міністрів ґр. Туна, дра Кайцля, дра Бернрайтера, Банфіого і Люкача. Авдиенция потягнула ся від 12 год. 30 мін. до 2 год. по полудни. Перед тим ще міністер Каляй відвідував угорских міністрів. Нинї, в понеділок мають знову зібрати ся на нараду міністри з обох половин держави, і мабуть рішить ся справа що-до способу поступованя, яким би можна дійти до заключеня угоди.

„Pesti Hirlap“ в статї під заголовком „На порозї згоди“ наводить слїдуючі точки, в котрих містять ся жаданя Австриї і Угорщини, ставлені на теперішних конференциях: Зі сторони угорскої: 1) Скликане австрийского парляменту; — 2) Признане засади самостійного заряду Угорщини; — 3) Речинець угоди до року 1903. — З австрийскої сторони: 1) Підвисшене угорскої квоти до $38^1/_2$ процент; — 2) модифікация проектів угодових з часів ґр. Баденього, особливо же що-до податків консумцийних, справи ветеринарийної і тарифової.

Сьвіт хиба перевертає ся до гори! Підчас коли велика американьска република, котра доси не мала майже нїякої армії і в послїдній хвили перед війною зовсїм не була до неї приготовлена, задумала тепер завести у себе велику правильну армію і стати державою мілїтарною, подібно як всї держави европейскі, то велика абсолютна монархія, Росия, підняла гадку загального роззброєня та взялась таки на серіо єї переводити. Ось що доносить петербургский „Правит. Вістник“:

На приказ царя міністер справ заграничних, Муравев післав до всїх акредитованих при петербургскім дворі представителїв чужих держав слїдуючий комунїкат:

Удержане загального мира і можливе обмежене надмірних узброєнь, які тяжать на всїх народах, творить в теперішнім положеню ідеал, до осягненя котрого повинні стреміти змаганя всїх правительств. Єго царске Величество мій пан і цар, переняв ся вповнї тим гуманїтарним і великодушним поглядом. В переконаню, що та висока цїль відповідає вповнї найважнїйшим інтересам і справедливим бажаням всїх держав, правительство царске уважає теперішну хвилю за дуже догідну і відповідну до того, щоби в дорозї межинародної дискусиї приступити до винайденя найуспішнїйшого средства, котрий був би в силї забезпечити всїм народам добродійства правдивого мира і зробити конець щораз збільшаючим ся розмірам теперішних зброєнь воєнних.

В послїдних 20-ти роках бажане мира скріпило ся особливо в сьвідомости цивілїзованих народів. Удержане мира вказувано яко цїль межинародної полїтики; в імени тої засади великі держави заключили з собою могучі союзи; щоби дійти до дійстного запевненя мира, розвинено сили войскові до небувалих доси розмірів а дїяльність в тім напрямі веде ся вже ще дальше, не уступаючись перед нїякою жертвою. Тимчасом мимо тих всїх жертв не можна було доси осягнути добродійного успіху пожаданого упокоєня. Щораз збільшаюче обтяжене фінансове як дотикає в самім корени публичне добро так і вичерпує інтелектуальні і фізичні сили народів. Праця і капітал, в переважній части відвернені від свого природного призначеня, зужиткову ють ся до виробу страшних знарядів знищеня, котрі нинї признані за послїдне слово науки, завтра в наслїдок якогось нового відкритя на тім поли тратять всяку вартість. В наслїдок того культура народів, поступ господарский, витворюване добробиту здаєсь бути спаралїжованим, або бодай утрудняє ся їх розвій. Чим більше збройть ся кожда з держав, тим менше осягає ся цїль, яку собі поставили правительства.

Кризу господарску треба по більшій части приписати надмірним зброєням і безустанній небезпечности, почиваючій на величезнім нагромадженю материялу воєнного. Той збройний мир нашого часу викликує для народів так пригноблюючі обтяженя, що лиш зі щораз більшою трудностию можуть їх зносити. Видко з того, що такий стан річий, коли потреває довше, мусить довести невідклично до катаклїзму, котрого страшні наслїдки переходять всяке людске поняте, — а о котрого уникнене треба старати ся з цїлою ревностию.

Найвисшим длятого обовязком, який спадає на всї держави, єсть, зробити раз конець тим нечуваним зброєням, і постарати ся о винайдене средства в цїли усуненя небезпечностий, які здають ся грозити цїлому сьвітови. Перенятий тими чувствами, приказав менї Єго

---

7)

НА ЗГАРИЩАХ.

(Повість Кл. Юноші. — З польского).

(Дальше).

— А тепер перейдім на хвильку до дому — відозвав ся Дирдейко — атже не можу від'їхати не попращавши тих любих маленьких. В господарстві тут в часї моєї неприсутности допоможе вам старий Мартин, я зараз пішлю по него і розповім єму, що має ся робити. То честний чоловік, можете єму у всїм завірити.

Панї Каролева і Дирдейко пішли до двора чисто виметеними стежками. Она була задумана і сумна, Жмудин знов оживлений і говірний.... Хотїв в той спосіб покрити журбу, що придавила єго своїм тягаром; тому старав ся богато говорити і удавав майже веселого, щоби тим способом додати сили і витревалости нещастній жінцї.

Вийшовши до двора Дирдейко поцїлував дїти, що вже забирали ся до сну, з'їв наборзї вечерю і побіг до своєї комнатки в официнї. Приладив для себе на дорогу маленький клуночок, а відтак забравши зі стола папери, прийшов назад до двора.

Віддав панї Каролевій книжки і рахунки, вручив скупий припас гроший і подрібно пояснив їй всї пильнїйші інтереси і намірені роботи.

Молода женщина слухала всего уважно, але єї широко отворені очи заходили сльозами, а від часу до часу потрясав нею якийсь нервовий неспокій; старала ся бути спокійною і панувати над собою.

Вкінци перед ґанок заїхала з туркотом бричка. Дирдейко поглянув на годинник і скоро зірвав ся з крісла.

— Час — сказав — крайний час вже їхати.

Сказавши то, взяв панюКаролеву за руку і сердечно єї поцїлував.

— Відвати, люба панї, надії — шептав з батьківскою печаливостию. — Верну з доброю новиною, а хто знає, може вернемо оба.... Які лиш маю зносини і звязи.... всї порушу.

— Бог би з вас говорив, пане Фульґентий.

— Всьо в Єго руках — сказав Жмудин і вийшов на ґанок. Панї Каролева відвела єго до брички, а коли старий з трудом лїз на високе сидженє, говорила ще півголосом:

— Щасливої дороги, а памятайте, повтотіть Каролеви всьо що я говорила, всьо повторіть єму, оповіджте єму о дїтях, що люблять єго, що навіть мала Маланя говорить о нїм часто. Скажіть, що я молю ся за єго здоровлє і не лишайте мене без відомости.... вертайте..., вертайте оба.

— Пануню любенька, напишу.... телеграму зараз пришлю.... будьте здорові.

Мартин, що стояв доси перед ґанком і розмавляв з фірманом, поклонив ся низько Дирдейкови.

— Нехай вас Бог провадить і приведе щасливо.

— Спасибі, старий, а о тім, що я говорив, не забудь.

Бричка рушила і небавом зникла, за воротами чути було віддаляючий ся і чим раз тихійший єї туркіт та уїдане псів, що стерегли сїльских хат.

Панї Каролева, заломивши руци, сїла на ґанку і дала волю так довго здержуваним сльозам. Єї грудь сильно підносила ся, зі стисненого болем горла добував ся плач.

Селянин стояв ще перед ґанком, дивив ся на той ревний плач і сам обтирав очи рукавом грубої сукмани. Видко хотїв потїшати, але не сьмів промовити, мняв лиш шапку в руцї і покашлював переступаючи з ноги на ногу.

Вкінци коли сплакана женщина, здавалось, почала успокоювати ся, відозвав ся несьміло:

— Прошу ласки панї, таж то гріх так против сили Божої нарікати...

— Ах, Мартине, таке нещастє... калїка! Ви певне о тім не знаєте.

— Знаю, знаю, прошу панї, бо менї повідав пан управитель, що через машину...

— Нещасливий... може руку стратить! Не можу о тім погадати.

— Ей — прошу панї, то правда, що без

Величество предложити представителям всїх правительств, котрих репрезентанти суть акредитовані при царскім дворі, проект скликаня конференциї, котра би заняла ся сею важною задачею. Дай Боже, щоби та конференция стала ся при помочи божій доброю ворожбою для маючого розпочати ся столїтя. Она повинна сполучити змаганя всїх тих держав, котрі щиро стремлять до побіди ідеї загального мира над дїлом знищеня і борби; она повинна також солїдарним признанем засад справедливости і права, на котрих опирає ся безпечність держав і добробит народів, скріпити згоду і межинародне порозуміне.

Важна се, цікава і вельми характеристична вість, до котрої коментар може хиба лиш кождий окремо на свій лад робити, але й не забувати при тім на приповідку Si vis pacem, para bellum.

Новинки.

Львів дня 29-го серпня 1898.

— **Іменованя.** Президия ц. к. краєвої Дирекциї скарбу іменувала повітового фельдвебля Теод. Волошина канцелїстом при ц. к. скарбових властях.

— **Доповняючий вибір** одного члена з міскої групи до ради повітової в Коломиї, розписала ц. к. Президия Намістництва на день 5 жовтня с. р.

— **Нові ц. к. уряди почтові** увійдуть в житє з днем 1 вересня с. р. в Стебнику, дрогобицкого повіта і у Вистовій, калуского повіта. Округ доручень почтового уряду в Стебнику творять громади і обшари двірскі: Стебник і Доброгостів та громади: Ковпець, Орове і Станиля, а округ доручень почтового уряду у Вистовій громади: Вистова, Яворівка, Мислів, Рипянка і Завій.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Бадені повернув до Львова.

— **З аепархії львівскої.** Кандидати стану духовного, желаючі бути принятими до львівскої гр.-к. семинариї з львівскої архієпархії, мають до 20 н. ст. вересня предложити свої прошеня митроп. Консисториї і до них долучити сьвідоцтва: 1) сьвідоцтво від уряду парохіяльного, що проситель єсть сином законно вінчаних родителів гр. к. обряду і в тім обрядї охрещений і миропомазаний; 2) сьвідоцтво убожества, видане урядом парохіяльним а потверджене старооством; 3) сьвідоцтво зі всїх півročій наук ґімназияльних з долученем сьвідоцтва зрілости, а єсли проситель про слабість або яку иншу причину в часї наук півроче або довше був залишив школу, то має сьвідоцтвом від дотичного уряду деканального і від староства виданим, доказати, де в тім часї перебував і чим займав ся; 4) сьвідоцтво моральности, створджене урядом деканальним, де кромі поведеня просителя має бути виражене і то, чи він єсть безженним; 5) сьвідоцтво лїкарске о здоровлю просителя і о відбутій природній або щепленій віспі; 6) посьвідчене дотично звязи войскової. — Прошеня і сьвідоцтва мають бути приписаними марками стемплевими заосмотрені. Також увідомляє ся кандидатів стану духовного, що дня 29. н. ст. вересня мають явити ся перед 8-ою годиною рано в архикатедр. церкви, там вислухати литургію, котра о 8 годині для них відправить ся, а потім піддати ся іспитови із співу церковного і начал віри християньскої. Знаючі спів гармоиійний при рівних прочих услівях будуть скорше увзглядненї, но зато будуть обовязані дальше в гармонїйнім співі вправляти ся і на кожде візване Ректорату семинариї в тім співі безусловно участь брати. Дальше в дні, Ректоратом визначенім, мають призначенї до принятя піддати ся осмотрови лїкаря заведеня що до стану здоровля. Наконець має кождий кандидат стану духовного при принятю до семинариї виказати ся власним Молитвословом ерейским і Ізборником служб церковних. Послїдна точка обовязує також тих кандидатів стану духовного, котрі вже є питомцями семинариї.

— **Видїл руского Товариства педаґоґічного** подає до прилюдної відомости, що Висока ц. к. Рада шкільна краєва рескриптом з 23 липня 1898 ч. 16.905 дозволила рускому Товариству педаґоґічному отворити з початком 1898/9 шкільного року першу клясу триклясової приватної дївочої школи видїлової з язиком викладовим руским (с. є. клясу пяту). Заразом заявляє від себе Головний видїл руского Товариства педаґоґічного, що наука в сїй школї зачне ся правильно з початком року шкільного. Льокаль знаходить ся при ул. Вірменьскій ч. 2 на II. поверсї. Записи до V-ої кляси відбувати-муть ся почавши від 30 н. ст. серпня що дня рано від 9 до 12 години. — *Від Видїлу Руского Товариства педаґоґічного у Львові.*

— **Вписи учеників до взірцевої рускої школи** або так званої школи вправ з руским викладом, поміщеної в „Народнім Домі“ у Львові, зачнуть ся в понедїлок дня 29 серпня с. р, і продовжати ся будуть в слїдуючих кількох днях, а именно від 8 години до 12 перед полуднем і від 3 години до 5 з полудня. Першу клясу поведе в слїдуючім шкільнім роцї п. Гр. Врецьона, другу п. Корн. Червиньский, третю п. Гр. Зарицкий, четверту п. Йос. Гриневич. Повна наука в сїй школї зачне ся з днем 3 вересня. Всеч. Душпастирі в руских парохіях міста Львова зволять ласкаво в найблизше сьвято і найблизшу недїлю своїм способом повідомити о тім всїх руских родичів.

— **Не удало ся.** З Ланцута пишуть: Перед кількома днями лучила ся в околици Лежайска така пригода, що могла привести цїле село о велике нещастє. В селї Вержавець закупили два заможні жиди Ушер Шіф і Саломон Файт велику скількість лозини на кошикарскі вироби і зложили єї в тамошній пустій коршмі. Лозина вартала до 300 зр., а була обезпечена на 1.800 зр. Дня 19 с. м. вечером побачено в коршмі сьвітло, а що там нїхто не мешкав, то виважено двері і найдено між прутєм три фляшки повні нафти, богато соломи а крім того запалену сьвічку так уставлену, що по випаленю єї мусїв вибухнути пожар. Позаяк був тоді сильний вітер, то пожар міг обійміти цїле село, дуже густо забудоване. Згаданих жидів арештовано і віддано їх ц. к. судови в Лежайску.

— **Самоубийства.** В Монахові, в Бавариї, застрілив ся в четвер с. м. начальник віденьского повітового суду, дїльници Мариягільф, бар. Меркль. Причиною самоубийства мали бути родинні справи. — Під Перемишлем в Трійци повісив ся в однім двірскім будинку тамошний посесор Герш Вах. Причиною самоубийства були довги.

— **Шайку фальшівників монети,** дуже широко розповсюднену, виловлено в Загребі. Кількох участників тої шайки вже арештовано. Здає ся, що шайка мала спільників і в Галичинї. Жандармерия веде енерґічне слїдство.

— **Напад рекинів.** На Новій Каледонії біля Нумеї 14 осіб опустило корабель „Golfo di Neapoli“ і пливули дальше лодию. Ледви лодь відплила від

одної руки зле, все ще можна другою сяк так обганяти ся.

— Алеж то страшне калїцтво!

— Все гірша біда без очий, а без одної руки, коби лише чоловік міг другою перехрестити ся і ложку в пальцях удержати, то все можна жити.

Панї сумно зітхнула на ту сумну потїху, а селянин говорив дальше:

— Нехай панї не побивають ся, таж і старий Онуфрий, що був тут за побережника два роки, не мав також руки, бо відорвало єму в молотїльни цїлу долоню, а відтак доктори єму урізали, так що нїчого з неї не лишило ся, а який був з него хлоп! Инший то й з двома руками того не стояв. А як раз пішов циганів зганяти з поля, а они до него пустили ся з колами, то їх так збив одною рукою і тим кусником що єму ще з другої лишило ся, що не знали, через котрий загін скакати! Нехай ся тому панї і о нашого пана не журять, бо ще дасть Господь милосердний і з него будуть люди.

Так потїшав старий селянин засумовану дїдичку. Очевидно потїшав єї як міг і як умів, а на то глядів з гори місяць ясний, повний, обливаючи лагідним сьвітлом двір і огород, приглядаючись в ріцї, в котрої филях ломило ся і миготїло єго срібне проміне.

Легкий вітрець осушував сльози пливучі по хорошім лици женщини, іграв ся з довгим, білим волосєм селянина, що так щиро старав ся потїшати засумовану.

Місяць осьвічував також дорогу старому Жмудинови, а тою дорогою був пісковатий, гостинець. Конї з трудом тягнули бричку, збиваючи ногами тумани пороху — фірман дрімав на кізлї.

В'їздили як раз до лїса. Ніч була пречудна, в сьвітлї місяця дерева виглядали величаво. Сосни як чорні крівлї здіймали ся над білими березами, над корчами лїщини і над цїлою масою дрібних ростин - карликів, що чіпляють ся ніг великана. В гущавинї відзивав ся хор соловіїв, а сильний, далеко лунаючий голос тих сїрих птичок, ще кріпшав і ніс ся ще дальше серед торжественної нічної тишини.

Здалека, з багна, долїтав хор рахкаючих жаб; часом сова промайнула тихим летом понад дорогу, з поза лїса показували ся ріжноцьвітні сьвітла — то були сиґнали зі стациї зелїзницї.

Дирдейко, побожний Жмудин, як майже кождий з них, шептав півголосом молитви, але враженя минувшого дня перешкаджали єму в молитві, то й переривав єї кождої хвилї і знов до неї вертав, а коли єму прийшло на гадку сумне, заплакане лице панї Каролевої, роздумував над жіночим серцем взагалї, то знов вертав гадкою в давну, власну минувшість... та порівнував і щось міркував.

Однако видко й ті порівнаня не могли єго пересьвідчити, бо остаточно махнув рукою і сказав з неохотою півголосом:

— Як собі хочеш, братчику, а все клопіт з бабами!!

V.

Хоч над землею, прибраною в зелень і цьвіти, ясніло погідне небо; хоч цїла природа дишала житєм, спів птиць наповнював воздух, а цвитучий боз купав ся в сонїшнім сяєві, то здавало ся, що панї Королева того не бачить. На єї души було сумно і понуро, днї видавались їй сїрі і сумні, як в пізній осени, а кождий з них волїк ся і тягнув так довго, немов би одна година тревала місяць.

Заєдно, майже безнастанно обертали ся чорні, слїзні очи осамотїлої до вікна, хотячи добачити на дорозї післанця з приобіцяною вістию. В ночи коли лиш пси почали брехати, була вже на ногах, запалювала сьвітло і ждала... дармо.

Так минув цїлий тиждень, тиждень довгий як рік. Здавало ся, що за той час міг вже Дирдейко пів сьвіта об'їхати, а однако не подавав нїякої вісти, нїякого знаку житя.

Сумна, зажурена і неспокійна стояла при вікнї, протираючи заєдно шибу і глядячи на липову улицю, котрою в'їздило ся з гостинця до фільварку... коли нагле в ту саму улицю не в'їхав, але влетів з цїлим розгоном добре знаний в Заріччи візок.

То була біда Янкля на двох колесах.

Пан Пацановер не сидів, але радше стояв в нїй, одною рукою торгав з цїлої сили за поводи, а другою обкладав батогом вимарнїлого каштана, котрий, знетерпеливлений, що єго хлїбодавець так немилосердно побивав єго, спустив голову до землї і копав, ударяючи з цїлої сили копитами в перед біди. Була то завзята борба батога з копитами, але що правда стоїть звичайно по сторонї батога, то й в сїм случаю копита уступили і бідний каштан в повнім розгонї, немов би in описував ся на перегонах, летів улицею, вбіг на подвірє як шалений і скрутив перед двір так нагле, що вісь біди ударивши о камінь пукла, а Янкель Пацановер з цїлою силою упав на пісок.

По тім подвизї каштан забувши о батозї і болю, почав цїлком байдужно гризти траву, не журячи ся тим, що стало ся з єго господарем.

На щастє пан Янкель крім легкого потовченя не потерпів більшої шкоди. Зірвав ся зараз на рівні ноги і почав обтріпувати свій жупан, коли показала ся панї Каролева, що видячи з вікна всьо що стало ся, вибігла перелякана на ґанок.

— Що то? Що вам стало ся? — спитала Янкля.

— Богу дякувати, прошу ласкавої панї,

корабля, окружили єї рекини і перевернули. Після оповіданя капітана корабля, показало ся кількасот тих жерунів і представив ся страшний образ. Крик нещасних жертв був роздираючий, отворені пащі пожирали одного чоловіка за другим, а вода закрасила ся навколо кровю. Стало ся се так скоро, що корабель не міг прийти нещасним в поміч.

— **Американьскі богачі,** найбільші на цілім сьвіті суть отсї: Джей Ґ у л ь д (Jey Gould) родом з малої місцевости в удїньній державі Ню-Йорк, був з початку малим крамарем, а перший свій фінансовий інтерес розпочав тим, що купував бонди одної малої зелїзницї, котра попала була в конкурс. Єго маєток так великий, що сам податок від спадщини обчисляють на триста мілїонів. Того маєтку доробив ся він дуже сьмілими, але й не конче честними способами, бо нераз зраджував своїх спільників і давав своїм предприємствам упадати, щоби тим способом на них заробити. Пізнїйше обмежив ся він лиш на немногі предприємства, котрі по єго смерти лишили ся єго синам і ще доси дуже добре стоять. До тих предприємств належить спілка телеграфічна, котра обнимає майже всї телеграфічні лїнїї в цїлих Сполучених державах та зелїзницї в Ню-Йорку, що ідуть понад улицями. — Другий богач, Джон Р о к ф е л л е р (John Rockefeller, то також янкі з роду, має лїт около 60; єго уважають загально за найбільшого богача на цїлім сьвітї. Він єсть президентом спілки нафтової, котра з виімкою російских і яваньских рафінерий, має всї більші рафінерії нафти в своїх руках, і він безмилосердно нищив своїх фінансових противників та поменших конкурентів. За то бодай дає богато на добродїйні цїли. Університетови в Чікаґо дарував 15 мілїонів зр. — Третій померший вже богач, то Нїмець з роду і свого часу австро-угорский ґенеральний консул Г а в е м а є р. Він був президентом спілки для рафінерії цукру, котра майже весь рафінований цукор в Америцї взяла в свій монополь. Від коли заведено в Америцї фабрикацию цукру з буряків, і від коли приходить сирий цукор з Гаваї, сїї спілцї вже не так добре веде ся. І Гавемаєр подібно як оба попередні, не робив богато церемонії і не дуже жалував своїх противників, хоч не був таким дерупом як они. — Корнелїюс В а н д е р б і л ь т, званий коммодором, доробив ся свого величезного маєтку на зелїзницях і на біржи. Він вів довгу борбу фінансову з Ґульдом, але єго мілїони не могли нїчого вдїяти против сего богача. Єго сини обняли по єго смерти заряд єго зелїзниць, котрі належать до найбільших і найсолїднїйших на цїлім американьскім Всходї; они сполучають Ню-Йорк з Бостоном, Чікаґо, Клївленд, Буфальо. Сінсінаті і Ст. Люй а акциї їх належать до найлїпших і найпевнїйших цїнних паперів. Наконець пятим і ще найчестнїйшим богачем єсть Д ж о н П і р п о н т М о р г а н. Він доробив ся свого маєтку лиш своєю великою силою волї, своєю рухливостию і бистротою погляду і тим, що брав ся до продуктивних предприємств. Морґан єсть банкіром і має свої банки в Ню-Йорку, Льондонї, Філядельфії і Парижи. Він зискав собі славу розумного реорґанїзатора упадаючих предприємств, але й казав собі за то солено платити. Коли в 1891 р. зреорґанїзував зелїзницю Northezu Pacific, казав собі заплатити за то мілїон долярів (півтретя мілїона зр.) провізиї.

— **Вибух ґранату.** Страшна пригода лучила ся оногди в однїй місцевости коло Варшави. По маневрах найшов один коваль ґранат, заніс єго до кузнї і він там вибух. Наслїдок був страшний, бо кузня розлетїла ся, коваля і сїм присутних осіб формально на кусні розірвало, а кілька осіб ранило.

Т е л е ґ р а м и.

Москва 29 серпня. Вчера відбуло ся тут торжественне відкрите памятника царя Александра II. в присутности царскої пари. Нинї відбуде ся положене угольного каменя під музей ім. царя Александра II.

Петербург 29 серпня. Цар з нагоди відкритя памятника Александра II і освободженя селян з крепацтва при помочи російскої шляхти установив ордер ім. Александра II. для тих, що були помічні в сїм дїлї. Ордер сей має переходити в спадщинї на родину того, хто єго дістане.

Льондон 29 серпня. В однім селї коло Кабіте на острові Люзон прийшло межи американьскими вояками а місцевими жителями до великої бійки, в котрій згинув один Американець і 4 місцевих людий, а з обох сторін єсть богато поранених.

нїчого.... Такий кінь нехай єго мої очи не видять, нехай він зараз здохне, як я єго продам! Я тут летїв до вельможної панї як птах, як заяць!

— Щож стало ся?

— Ох, велика новина! Знають панї, що з міста єсть з горою дві милї, але то що понад дві милї, то най єго чорт возьме, то значить за другі дві милї — то я не їхав більше як одну годинку! Видять панї, аж біда менї зломила ся і той кінь.... той варият.... певне буде мати охват.

— Біду велю вам направити, але говоріть що стало ся.... скорше!

— Ой, коли з того крику так менї серце бє ся, що не можу навіть говорити. О, то велика новина, то велике щастє!

— Зиплюй ся, чоловіче, говори вже раз, не держи мене як на розжаренім вугли!

— Ой, ой, як менї серце бє ся! Чи вельможна панї мають льос на брунсвицку льотерию?

— Але-ж не маю нїяких.

— То може на варшавску? Панї певне мусять мати!

— То й що?

— Як що? „Телеґраф" до панї єсть!

— Де, де? Певне із заграницї.... о Боже, давайтеж єго скорше.

Янкель почав глядати по кишенях і говорив:

— Я собі стояв на ринку, тимчасом сам начальник з телеґрафу прилетїв і повідає, що єсть дуже пильна депеша до вельможної панї.... Ни, я зараз єї взяв і сказав, що за годинку буде она вже у панї.

— Давайте, давайтеж ту депешу Янкель як найскорше!

Янкель ще раз сягнув до кишенї, вкінци крикнув наляканий:

— Ох, нещастє!

— Що?

— Я той телеґраф згубив!

— Бійте ся Бога, чоловіче, то не може бути!

— Прошу вельможної панї — і я сам так гадаю — відповів застрашений Янкель, глядаючи по всїх кишенях — але дармо.

— Боже мій, Боже! — скрикнула панї Каролева — а чи ви знаєте Янкель, що в тій депеші могло бути цїле моє щастє!

— Ох, цїле щастє, я собі то так гадав, що вельможна панї виграла льос. То раз щастє!

— Алеж я не говорю о нїякій льотериї, я жду депеші від мужа! Може де в дорозї згубила ся? Змилуйте ся Янкель, пригадайте собі може ви де вступали?

Янкель надумав ся, не перестаючи шукати по кишенях.

— Де той телеґраф подів ся? Чорт єго знає.... ну, де він подів ся? То цїла комедия, коби я так здоров!

— А о котрій-же годинї ви виїхали з міста?

— Перед самим вечером вчера.... ще трохи сонце сьвітило на небі.

— Таж ви лише що сказали, що ледве годину їхали.

— Ни, ни, я справедливо годинку їхав, лише що трохи стояв на дорозї. Ой, я мав велике нещастє! Зараз за містом той мій кінь, пай єго дїдько возьме, що то за кінь! Як пустив ся, як розігнав ся то зараз перевернув ся і лежав як бик на гостинци. Аж хлопи їхали з Вигнанки, отже я обіцяв їм дати горівки і они ледве піднесли того варията. Ай, ай, що я мав клопоту!

— То може там депеша випала?

— Нї, на моє сумлїнє, нї, прошу панї, бо памятаю, що я показував той телеґраф Файлеви в Завадках. **(Дальше буде).**

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

В і д х о д я т ь д о

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього [2])	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

[1]) Від 10 липня дв 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 8 мая до 11 вересня. [4]) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. [6]) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. [8]) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в неділї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

П р и х о д я т ь з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Скольго	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

[1]) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. [2]) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. [3]) Від 1 липня до 15 серпня вкл. [4]) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [5]) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Ч и с л а п і д ч е р к н е н і, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Ч а с подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 минут від л ь в і в с к о г о; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).